

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS TREBALLADORS.

LAS classes treballadoras han protestat contra tota idea de intel·ligència ab la *Má Negra*. Han fet bè, encare que per nosaltres no tenian cap necessitat de protestar. L'home que treballa es honrat per naturalesa. Lo suor que regalima del front es una emanació redemptora que eximeix a l'home de tot pensament de culpa.

Podrán alguns treballadors, en lo desitj molt natural y molt noble de millorar la seva sort, creure ab l'eficacia de ideas, ó millor dit de paraulas, qual sentit no penetran prou bè, perque no tothom ha rebut la deguda instrucció per comprendre 'l verdader alcans de certas teorías socials; pero fins a n' aquells que més s' enardeixen ab los lemas de *anarquia y colectivisme*, digéu os que deixin l'eyna pacífica del treball, per l'eyna sangrenta del crim, y us escupiran á la cara.

Nosaltres l'hem vist al poble treballador, y que may més ho olvidaré, reunint en la Plassa de Catalunya, un dia del any 73. Las teorías exageradas feyan bullir molts caps: s' havian plegat las fábricas, las masses allí reunidas eran inmensas, imponents. No hi havia forsa pública, l' exércit estava desorganizat, la ciutat abandonada.

Un malvat vá dir desde un balcó: «Are es l' hora. Anémse á fer los nostres.» Y un crit de indignació vá escaparse de cent mil bocas contra aquell imprudent. —Nosaltres som socialistas, digué un obrer: no som lladres.

«Com haviam de creure, donchs, que l' obrer d' are cada dia més experimentat, cada dia més propens á las solucions prácticas, á l' associació legal y á la instrucció, pogués tenir res que veure, ni ab la *Má negra* ni ab cap societat secreta organizada per practicar l' assassinat, lo robo, la destrucció y l' incendi?»

Si aquestas monstruositats han sigut possibles en una regió d' Espanya infestada desde temps antich pèl bandolerisme, sápigas que no succehirán may en las provincias, com las catalanas, ahont lo treball es la primera virtut social, y 'l desitj de prosperar honradament, l' estimul més noble del obrer. No, aquí totas las mans son blanques.

Are allá, cayga 'l pés de la llei sobre 'ls malvats que á tal extrèmi han dut los seus instints. ¡Compassió pèls ilusos, que, tal vegada 'ls seguien sense saber lo que 's feyan! De molts mals ne tenen la culpa l' ignorancia y la miseria. Propagéu la instrucció per Andalusia y des-

apareixerán los criminals, y si algun ne queda haurá de anar sol, sense tenir medis de organisar associacions misteriosas y danyinas. Inculquéu á tots l' amor al treball y l' horror á la droperia. Lo treball, per si sol, basta per modificar l' organisió de la propietat en aquell país tant bèn favoregut per la naturalesa y no obstant tant miserable.

Ménos tabernas y més ateneos; ménos casas de joch y més caixas d' ahorros; per divisa l' amor á la familia; per estimul, l' afany de millorar, per palanca l' associació, y ¡dali que dali... se logra més ab un dia d' esforços, que ab un any de somnis y de fantasias.

Aquest es lo nostre pensament y creyém també que 'l de la gran majoria de obrers catalans que en aquestas materias son, sens dupte, los més intel·ligens d' Espanya.

P. DEL O.

SERMONS DE QUARESMA.

V.

QUEST article no vá per vosté, don *Jozé Maria*: ja l' hi vaig dir la senmana passada que de vosté n' estich desenganyat, y encare que no soch rey, sinó republicà are y sempre, no tinch més que una paraula.

Per sentir sermons com cal, aquesta senmana, ¿sab qué hi fet? Me n' hi anat á fora. Sápigas don *Jozé Maria*, que ha fora, 'l género no es adulterat: allá 's conservan encare las bonas tradicions y no hi ha *pasteleros* com aquí, que sustentan lo principi de «*Bacomulgarse y comer juntos*.»

Y no 's cregui pas que 'm refereixi als missionistas de Sant Vicents de Castellet, que després d' esgargamallarse, dihent pestes de la CAMPANA, van acabar la funció, fent una gran foguerada davant de la porta de la Iglesia, en la qual hi cremaren totas las CAMPANAS que van poder recullir, dolentse, tal vegada, de no poder nos socarrimarnos á nosaltres entre aquell paperam, com á pollastres.

Ni tampoch me refereixo al rector de Viladecaballs que vá dir desde 'l péu del altar que 'ls frets que han desbrotat las vinyas eran un castich de Déu... (no sabem si 'l castich de perdre 's lo ví, anirá contra certs capellans que quan diuben missa, abusan una mica massa del xarop de canadellas).

Ni tampoch, don *Jozé Maria*, volém referirnos al rector del Vendrell, que vá comensar un sermó ab aquestas ó semblants paraulas:

«Ja sé que 'l poble troba que dir ab tots los mèns actes; pero jo 'm rich de tot, y tant es aixis que al moment de llevarme, lo primer que faig es la figa á tot lo poble.»

Y acompanyá aquesta frase, posantse 'ls dits al nás y ab la mimica corresponent.

Vosté, no 'm negará, don *Jozé Maria*, que 'ls capellans per l' istil mereixen al ménos una mitra, y qu' es molt trist tenirlos olvidats, en aquells poblets, mentres

vosté no fá més qu' entrar ab conxorras ab en Llauder y comparsa.

Pero qui mereix aquesta mitra sobre tots, es un tal Pare Joseph de Arenys de Mar, que ha esquitxat poch ménos que un sermó per dia, desde la trona de Santa Coloma de Farnés. ¡Y ab quin brillo las hi descargolava! ¡Semblava que l' hi haguessen donat cordal!

«Las donas, deya, no haurian de dur arrecadas, ni botinas justas per fer lo péu petit, ni sarrell al front, que 'l front es lo més bonich de la persona; ni cossos, ni vestits estrets que 'ls privan de caminar, y sembla que van ficadas dins de un sach y tot son vanitats y tentacions.

«Un dia en aquesta mateixa iglesia á una senyora de aquestas que portan *bufas* y *qua*, un' altra dona impensadament l' hi vá descuir lo vestit ab una trepitjada, y la senyora vá dirli alguna mala paraula, y la dona vá donarli un cop de puny. ¡Bèn fet!!! ¡Port ab aquestas senyorotas!!!»

«En pochés dias s' han mort tres ó quatre dels principals d' Espanya y Fransa sense rebre 'ls sagraments. Un de aquests tals havia robat quaranta tres milions á la Nació!...»

«En las escolas laicas no s' hi ensenya res de bó. Los periódichs son molt dolents y no fan més que buscar enredos, per fer barallar los uns ab los altres, y aixis ells poder tenir empleos...»

Passant de la moral á la filosofia, s' ocupá de l' ànima, en aquests termes:

«Son molts los que no volen creure que n' hi hagi perquè no n' han vista may cap. ¿Per ventura no més s' ha de creure lo que 's véu? Veniame aquí y dignéu-me: ¿Ha vist ningú may sortir la bala de un fusell? ¡Donchs es igual!»

Es á dir l' ànima es una bala de fusell. ¡Ah, cabecilla!...

Un cas com un cabás: «Uns quants de aquestos que fan experiments, un dia que feya molt fret al África (¡tret al África!) varen fer un gran foch y 's varen amagar. Al poch rato tot vá estar voltat de micos á escalfarse; pero com cap vá ser capás de afegirhi llenya, varen deixar apagar lo foch. Ab aixó veuréu que nosaltres som alguna cosa més que las bestias, nosaltres tenim ànima.

«Y además ¿heu vist may cap mico que puga lligar á un home? Y aixó que tenen los membres iguals qu' ell, y á més un qu' encare nosaltres no 'l tenim qu' es la qua, que á n' ells los hi fá molta servitut.»

Al arribar aquí 'l riure no 'm deixa continuar. Penso ab la qua del mico qu' encare nosaltres no la tenim: me figuro la fila que faria 'l pare Joseph si l' hi sortia la qua per sota la sotana... y 'm cau... la ploma... de las... mans...

Al cap de un rato continuó y acabo: Ja ho véu don *Jozé Maria*, com aquí, sense necessitat de ser *endeluzos*, tenim capellans rasos, que per la gracia y 'l salero, poden ser tant bisbes com vosé.

P. K.

LA PASSIÓ DEL ESPANYOL.

UE dignin lo que vulguin. A pesar de la impietat dels temps moderns, a pesar del telégrafo y las pildoras d' Hovlovay, Espanya es un país catòlich, ultra-catòlich, eminentissimament catòlich.

Es precis estar molt obcecat ó cobrar del presupuesto per atrevir-se á negar una veritat més gran que la barra de 'n Martos.

Y no 'm limito á assegurar aixó; no senyor, vaig més enllá.

No solament dich que 'ls fills d' aquesta terra son catòlics, sinó que anyadeixo que en cada un d' ells s' hi troban detalls y circumstancies, modos de viure y modos de morir que 'l fan assemblar á Jesucrist.

Si senyor; prenent del Redemptor tot lo que tenia d' home, en cada espanyol hi ha un Jesucrist. Ho he dit y no me 'n retracto.

* * *

L' espanyol neix, passa una infancia sense cap accident ni fet notable, aprén un ofici que no acostuma á practicar, y al véures un home fet y ben plantat, sent germinar dintre d' ell un desitj estrany que 'l fá cridar:

—¡Viva la llibertat! ¡viva la fraternitat! ¡viva aixó! ¡viva alló!

L' home, que ho diu de bona fé, troba una pila de gent que l' escolta, y, de broma ó de veras, l' hi asseguran que té molta rahó y que tothom pensa com ell.

Disposat á fer alguna cosa, 's planta á treballar com un desesperat, y si no dejuna al desert durant quaranta dies, dejuna per las ciutats durant quaranta anys, lo qual es més que equivalent.

Vè un dia en que 'l seu partit, ó fracció ó lo que sigui, s' obra pas y s' acosta á la realisació dels ideals de tota la vida.

Lo pobre espanyol, ple d' entusiasme, 's llença al carrer y per tot arreu troba galas, y flors y músicas: aixó vé á ser la entrada á Jerusa'ém.

¡Qué content y satisfet va l' espanyol fent ostentació dels seus principis, alegrantse de qué tothom los aplaudeix!

Passan set ó vuyt dies... ó set ó vuyt mesos, que pèl cas es igual y patatrás! aquells mateixos que cridavan com ell ¡viva la llibertat! ¡viva aixó! ¡viva alló! giran la truyta y cridan: ¡mori la llibertat! ¡mori aixó! ¡mori alló!

¡Quin desengany! ¡quina desilusió!

Vè 'l moment de las meditacions, l' hora amarga de contar las decepcions de la vida.

No té un hort de Getsemani; pero may faltan pontons ó calabossos que serveixen perfectament pèl cas.

Surt, per fi, del seu retiro y ¡ay! tot está transformat. Lo pobre espanyol va de Anás á Caifás, de Herodes á Pilats... (de Montero Rios á Martos, de Moret á Navarro Rodrigo ó altres per l' estil.)

Los escribas y fariseus (reaccionaris y traydors) s' han apoderat del látigo, y tractan de fer la forcosa á ne 'n Pilats... (que 's diu Prim, Serrano, Sagasta ó qualsevol aixis.)

Ab tot y trobarse á casa seva, está pres; pres y lligat per un espès teixit de lleys retrógradas que no 'l deixan mouer ni bellugar ni explanar lo seu pensament.

Sona l' hora de consultar al poble, ó, lo qu' es igual lo dia de las eleccions.

¿Qué té de succehir? Naturalment: las predicacions dels fariseus (las llistas electorals) han fet l' efecte, y 'l poble (municipals, morts, guardas de portals y altres eminencias) crida unánimement:

—¡Mori l' esperit liberal! ¡Libertat per Barrabás!

Y per donar llibertat á Barrabás, donan empleos als cabecillas carlistas.

Ja está condemnat á mort, ja está dictada la sentència. Llavoras l' hi vé 'l patir de debó.

Vè un ministre de Governació y l' assota ab la lley d' imprenta.

Vè la quinta y l' hi coloca á la má una cetro-remington.

Vè un ministre de Foment y 'l corona ab una centralisació insoportable plena d' espinas.

Los amichs falsos (una colla de Sants Peres) lo negan tres centes vegadas, y si 'ls galls no cantan, es porque 'l govern los arreplega tots y se 'ls queda.

Carregat ab en Martinez Campos, ó un altre tipo aixis, á coll, puja 'l Calvari de la reacció y 's prepara á morir.

No té un lladre á cada costat; n' hi té un dotzena que l' hi roban lo pis, lo rellotje y hasta la camisa.

Un Camacho 'l clava á la creu y queda crucificat.

L' hi fan béure fel y vinagre, (tractat ab Fransa é impostos de cédulas y sal) y, per fi de festa, un Romero Giron ó un altre equivalent l' hi dona la gran llansada del sigle, deixantlo ab un pam de nás.

Ja está mort.

No trona, pero queda tronat; se l' hi pon lo sol al milt cel dia; ha de plegar la botiga, qu' está guardada pèl sayons-embargadors, y, no podentse sostenir més, als tres dias se 'n va en cos y ánima al cel.

FANTÁSTICH.

¡UN FAVOR!

Senyora donya Triquina:

Considerant que vostè pèl gran renóm que aquí té déu sè una bestiola fina, m' atreveixo á demanarli un favor que, si 'ns lo fá, Espanya avuy ó demá tal volta podrà tornarli.

Vostè, segons crech, se fica dintre 'ls porchs, y 'l desgraciat que menja porch triquinat ja 's pot dir que no ho espica.

Tot aixó está molt corrent: vostè es duenya, si bé 's nota, d' introduhirse en la bestiola que tingui per convenient.

Pero, ¿no fora milló que 's fiquès en un paratje hont l' hi dessin hospedarje més decent y més senyó?

Dintre 'ls tocinos, tothom l' odia, la trinxa, la bull, se la miran de regull y l' hi escarneixen lo nom.

Mentres que si vostè 's presta á fernos aquest favor, será mirada ab amor y Espanya estarà de festa.

Avants de que accepti 'l pacte que 'ns pot ser la salvació, l' hi haig de fé una explicació perque vegi de qué 's tracta.

Aquí á Espanya hi ha una plaga de gent que viu fent lo noble, á costa del pobre poble que súa, treballa y paga.

Pressupuesto 's diu la sopa que 'ls dona alegría y vida, y ab ella, ben repartida, tot los marcha vent en popa.

¿Comprén, donchs, ahont es lo puesto en que deuria etzibarse si vol immortalisarse?

A dintre del presupuesto. Si, fiquishi; ja veurá quina cosa més divina!

¡Lo presupuesto ab triquina! ¡Ay d' aquell que 'n menjará!

¡Animo! Un cop de m' mestre y 'ns salva d' aquets llopassos. si l' hi surt bé, som capassos d' alsarli una estátua... equestre.

C. GUMÁ.

CONTINUAN donantnos compte de las hassanyas del rector de la Manresana de San Ramon, lo qual á pesar de l' oposició que havia fet á que sigués padri de una criatura 'l conegut demócrata D. Ramon Graells, al últim tingué de consentirho.

Lo mateix rector un dia vá negarse á batejarne un' altre perque 'l padri qu' es lliberal, s' empenyava en posarli 'l nom de Amadeo.

Sobre aquest célebre rector nos dihen lo següent: Que té dos majordonas.

Item més: qu' está intimament relacionat ab una viuda de la població, quals bens admistra casi bé com á propis.

Que ab ellas surt sempre á passeig, armat ab un revolver, no sabem si al punt de dalt.

Que fá servir lo cementiri de depósit de trastos vells de la casa de la viuda.

Y finalment, que aquesta casa 's comunica ab l' iglesia, per la qual atravessan tot sovint las criadas del rector, ab cantis d' aygua, y hasta ab una caldera, un dia que á casa la viuda ván matar lo porch.

Y are vostès mateixos fassin los comentaris.

¿Qué me 'n dihen de aquell rector de Vizcaya?

Una dona embarassada cau en basca. Tothom suposa qu' es morta, lo rector també s' ho creu, y sense esperar que arribi 'l metje, l' hi obra 'l ventre ab una navaja y l' hi extréu á la criatura, batejantla tot desseguida. La criatura vá morir.

La pobra dona embarassada, patia accidents. ¿Tenia un accident ó bé era morta quan lo rector vá obrirli 'l ventre?

Aixó es lo que are aclarirán los tribunals de justicia.

A Paris s' han celebrat manifestacions tumultuosas, ab l' excusa de que no hi ha feyna.

Alguns dels manifestants ván invadir tres ó quatre forns, enduhéntsen tot lo pa.

Y no obstant, entre 'ls presos que varen ferse, no n' hi havia cap que no dugués al ménos trenta ó quaranta pessetas á la butxaca.

Y entre ells hi havia ademés tres ó quatre redactors de periódichs reaccionaris, que de aquesta manera 's figuran desacreditar á la República.

¡Infelissos! A qui desacreditan es á si mateixos. Al cel escupan, y 'l govern republicá los presenta davant del mon enter, ab l' escupinada á la cara.

Una noticia de Jeréz:

«Sorprén lo número de senyoretas que abandonan la seva casa, portadas de vocació religiosa.»

¡Qué volen ferhi! Efectes de l' altra má negra.

Ja ha sortit lo nou llibret del nostre antich redactor C. Gumá, de que 'ls parlavam l' altre dia.

Se titula: «Buscant la felicitat.»

¿Eh, quin titol més cayó?

Donchs, vegin, si volen ser felissos, no han de fer més que comprarlo, y si no hi troban la felicitat, jo 'ls asseguro que hi trobarán versos per passar un bon rato.

La senmana passada la correspondencia y las soluciones no van arribar á temps á la imprenta. De manera que avuy contestém las cartas atrassadas deixant per la senmana entrant las qu' hem rebut durant la present.

Y are dissimulin.

Los de l' esquerra 's reuneixen, per posarse d' acort. D' acort hi están tots, no 's pensin.

Tots volen ser poder. Pero 's necessita una manera de arribarhi y aqui comensan las dificultats.

Los uns volen deixarse seduhir per en Sagasta; los altres volen tirar pèl dret. N' hi ha que més s' estiman quedarse á véurelas venir; y n' hi ha fins que cada cinch minuts cambian de opinió.

¡Pobra esquerra! Tants dies tantas opinions. Aviat ja no 'n dirán l' esquerra, sinó l' *esguerra*.

Las nevadas y 'ls frets de aquests dias, han fet molt mal á todas las plantas. Los pobres agricultors donan poch ménos que per perdudas las cullitas.

En cambi 'ls fusionistas dihen:

—Tant se val, lo poch que 's culli será per nosaltres.

LA MÁ NEGRA.

JUGUET CÒMICH EN DÉU SEGONS.

Lloch de la escena: un piset

de la plassa de Sant Pere:

Personatjes: dugas donas,

aixís, ni joves ni vellas,

un gueto molt arrupit,

un gat, un gos y una nena.

—¡Pam, pam, pam! (Se sent trucar.)

(La nena se 'n vá amatenta á preguntar quí demana.)

—¿Quí hi há?—Soch jó, obriu depressa.

(diu una veu desde fora.)

(Enfilantse de puntetas

la nena mira pèl pany

y crida):—¡Un de la má negra—

(Lo gat s' estarrufa tot,

lo pobre vell cau á terra,

lo gos se posa á lladrar,

y las donas, casi verdas,

preguntan ab sobressalí):

—¿Qué dius? ¿Un de la má negra?

—Si; sí; es allá, jo l' hi vist.

—Pues preparém la defensa.—

(L' una 's pertretxa ab l' escombra,

l' altra agafa la forqueta,

lo gos se posa ja á punt

obrint una boca horrenda,

lo gat prepara las unglas,

lo vellet resa que resa,

y á una senyal de las donas

l' intrépida criatureta

dona una volta á la clau,

y la porta queda oberta).

.....

En efecte, no s' errava,

hi havia un de la má negra.

Era 'l pobre carboner

que portava carbó y teyas.

C. GUMÁ.

ALVE Reina heróica—Que si tras de discordia—Eclipsaron tus relevantes cualidades;—San'tucar y monárquicos afectuosos—Rindiendo á tu bondad justicia—Con entusiasmo te aclaman.—Nacida en tierra de fortaleza—Y vástago de estirpe régia,—No olvidamos ocupastes—El trono de Alfonso y Fernandos.»

Aixó, per si no se'n havian adonat son versos. L'autor ne diu una *décima*.
Y per si no ho sabian, están dedicats á D.ª Isabel segona, per un poeta de Santlúcar.

Bó es saber que hi ha poetas de aquest calibre. Aixís lo dia que algú de vostès vulga fer caure d'espallias á la seva sogra, encarregan una *décima* á aquest poeta y surten d'apuros.

Aquests dias á las Córts s'ha parlat molt sobre si 'ls diputats podian ser empleats ó no.

Alguns joves que tenen aspiracions, es á dir d'aquells que aspiran fort per veure si xuclan alguna cosa, van enfutismarse de mala manera, contra 'ls que volian limitar la facultat del govern de repartir turró.
—Y donchs per qué aném á las Córts? deya un d'ells.
—Naturalment ¿per qué havém de anarhi, sinó per la calderada?

En Sagasta s'ho vá pendre á broma, vá contar uns quants xascarrillos, molt inferiors als que nosaltres acostumém á donar en la CAMPANA y haventli dit un diputat conservador, que 'l govern no feya res, vá respondre:
—Fém lo bastant perque vostè s'estiga molt temps fastidiantse en l'oposició, mentres nosaltres seyém en aquest banch.

—Naturalment ¿per qué havém de anarhi, sinó per la calderada?
¡Viva 'l tupé!

Los capellans francesos l'han donada en dir mal del govern republicá. Y 'l govern republicá 'ls retira 'l sou.

Y encare 'ls fá un bè. Perque 'ls diners de la República déuhen cremarlos las mans.

Apesar de que, segons tinch entès, quan se creman de debó, es quan deixan de cobrar.

Una mare al seu fill:
—Mare de Déu Y quinas mans més brutas. Véste á rentar desseguida. Si 't troba un guardia-civil t'agafa.

—Ay, ay, ¿per qué?
—¿Qué no véus que 's figurarará qu'ets de la *má negra*?

En lo nou projecte de lley de imprenta s'estableixen multas.

5,000 pessetas als qu'excitin al exercit á la rebelió. Y de 2,000 á 10,000 al que ataquí al rey.
¡Bueno! Desd'are prometo no jugar may més al tresillo. ¡Cuidado, que una fallada de rey, podría costarme dos mil duros!

En Sagasta agabella demócratas corcats per aumentar la majoría; pero 'ls sagastins fan tot los posibles per desferse de aquesta patuleya, que tragina una fam de llop.

—Jo vull sumar y ells m'esguerran la suma! exclama l'home del tupé.

—Si, responen ells, vostè 's pensa sumar, y lo que fá es restar provisions del rebost. Qui tinga gana que 's rosegui 'l punys.

Los carlistas son lo dimoni. Veuhen que las circunstancias no 'ls permeten alsar partidas, y ells, per esbravarse, ¿qué fan?

Alsan monuments.
En Zumalacárregui es l'afortunat que tindrà la primera estatua erigida ab dinerons dels carcondas.

No sé quina cara hi fará 'l Papa, al sapiguer que 'ls seus estimats *subditos* se malgastan los quartos en figuras rotas, en conta de enviarlos hi á ell.

Perque, de tota manera, lo monument projectat es un tiro disparat contra 'l diner de Sant Pere.

Un consell als carlistas.
Avants de comensar lo monument apamin bè 'l terreno, assegúrinse de que la estatua hi cab, y, sobre tot, no la coluquin aprop d'un quartel.

Aixís, tenin tho tot net, s'estolvianrán crits y sustos, y no tindrán los disgustos que are tèn en Rius y Taulet.

Tots los bisbes d'Espanya han firmat una carta al Papa.

Tots, ménos lo bisbe d'Osma.

¿Vostès se'n estranyan?
¡Qué volen ferhi! Tal vegada es un bisbe que no sabe escribir.

Llegeixo en un telégrama:

«El Congreso está reunido en sesion secreta para discutir la proposicion del señor Moret pidiendo que se abonen los sueldos devengados al cronista de Cámara señor Borrego.»

Aixó vol dir que la fusió ja es á las postres. Se l'hi acaban los turróns y comensa á provehirse de borregos.

A Fransa tractan de fer una lley castigant lo desafío.

—Pero, senyors, deya un diputat, ¿y si algú m'insulta? ¿cóm m'ho arreglo?
—Se l'hi posará una multa.

Escena del porvenir:

—Vosté es un brétul
—¿Cóm?
—Un pèrdist...
—Vaji ab cuydado.
—Un pillet!...
—¡Bueno! Un brétul, un pèrdist, un pillet, total son disset franchs cinquanta, préu de tarifa.

Un diálech vell ab aplicació nova:

—Noy, deya una mare al seu fill ¿qué vols? ¿pá ó caldo?

Lo xicot:
—Unas sopas.
Lo pare:
—Aquesta criatura es fusionista, m'arribo fins al cassino de la Plassa Real á ficarlo sócio.

Com que jo crech que molts dels presos á causa de la *má negra*, son més que altra cosa, victimas de la miseria, si jo fos lo jutje que tingués de judicarlos, ¿á qué dirian que 'ls condemnaria?
A un pá de sis lliuras.

Escena presa del natural:

En un jugat de pau, hi compareix un pinxo, y veient que 'l secretari fuma, pregunta:
—Perdoni, una pregunta ¿se pot fumar aqui?
—Si senyor, respon l'interpelat.
—Bueno, donchs dónguim un cigarro si es servit.

Per mor' de la nevada de aquests dias, no vá poderse celebrar la benedicció del cementiri nou.

—¿Y qué tèn que veure la neu ab lo Cementiri?
—Ab lo Cementiri, res enterament; pero ab la benedicció sí. ¿No véuhen que feya tant fret, que se 'ls vá gelar l'aygua beneyta?

Un estudiant no fá més qu'escruiure á casa seva demanant que l'hi enviïn diners per llibres.

Y tèn rahò: perque 'ls llibres quan se troba apurat, se 'ls vén y ha de comprarne de nous.
Al últim, cansat lo seu pare, l'hi escriu exigintli que l'hi diga que se'n fá dels llibres.

L'estudiant contesta:
—Culpén sols á la méva aplicació: los llibres los devoro.

No sabém si seria 'l mateix pare, que al últim descubrint la maula del seu fill, vá enviarli una lletra de vint duros, per treure 'l de compromisos, prevenintli que aquella seria la darrera que l'hi enviava.

En l'endosso de la lletra deya:
«Páguese á la órden de mi hijo Pedro Comas, valor recibido en disgustos.»

A un que cull burillas davant del Principal:
—Mira noy, l'hi diu un senyor: ¿vols un puro casi sencer? Ves á l'entrada del Passeig, davant del jardí del Bon Retiro. Ja t'ho dich, es casi sencer: encare l'hi trobarás.

Lo xicot de las burillas, se'n vá cap al altre costat de la Rambla.

—¿Qué 't pensas que t'enganyo? fá 'l senyor.
—No, home, no, ¿y qué m'haig de pensar?
—Y donchs ahont vas?
—Home, á llogar un cotxe per arribarhi més depressa.

A un capitalista l'hi surt un mal lleig á la cama. Crida als principals metjes, aquests celebran consultas, y tots, sens excepció, opinan que 'l mal es perillós, y que la cama ha de ser amputada.

Lo capitalista vacila davant d'aquest inmens sacrifici, y buscant, buscant, troba un cirurgiá que l'hi diu:
—Jo no crech que l'amputació siga inevitable. Si vosté vol probarém de curarlo, sense necessitat d'operació.

Dit y fet, un mes després lo capitalista estava curat y l'hi deya al metje:

—Are presentim lo recibo.
Lo metje vá presentarli. Lo recibo pujava trescents duros.

—Home 'l trobo car.
—¿Car?
—Si senyor: si m'hagués hagut de fer l'operació, encare.

En la taula de un carnicer:
—Ecolli vosté ¿qué té cap de badella? pregunta un bromista.

Lo carnicer una mica empipat:

—Si senyor.
—¿Y péus de porch?
—També.
—¿Y entranyas de pare?
Lo carnicer agafa 'l tallant, y si 'l bromista no s'ajup l'hi tira entre cap y coll.

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO 717.

1. XARADA.—Ca-ta-ri-na.
2. MUDANSA.—Maca-Meca-Mica-Moca.
3. CONVERSA.—Serrano.
4. ROMBO.

M
M A R
M A R I A
R I U
M

5. GEROGLIFICH.—Los punts son per la roba.

Han endevinat totes las soluciones los ciudatans Dos de Llotja, Lisardo Como-Hiela, Lainfla y Bantayet, Lola de las Dispesas, J. Negra Ganday, Un Tranquil Esparver, Albert Albert, Trafalgar y Sir Byron; n'han endevinadas 4, Tres trampats, Valent Roviralta, Estanya-Paellas, Florencio Esquirol y Tercero y Ninet; 3, Raf Penat, Patró Aranya y P. Nadal F. y dugas no més, Un Ruch Negre.

SOLUCIONS
À LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Fa-cul-ta-tiu.
2. ENDEVINALLA.—Carretas.
3. SINONIMIA.—Va.
4. ROMBO.—

P
P O U
P O L L A
U L L
A

5. TRENCA-CLOSCAS.—La Mascota.
6. GEROGLIFICH.—Set vidas té 'l gai.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'ls ciudatans Florencio Espigol, Pepet Simpatich, J. Cap, Tomás Daus, Dos de Llotja, Lisardo Como-Hiela y Lainfla y Bantayet.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciudatans S. Majó, P. Nadal y F., Raf Penat, Escriu, Estanya-Paellas, Tres Trampats, Francisco Dejuan, Albert Albert, R. Trilla y F. Huete.

Ciudadá Trafalgar: Insertarémos varias cosas de las que 'ns envia. —Sir Byron: Idem. la seva prosa. —Un Tranquil Esparver: Idem trenca-caps y rombo. —J. Negra Gaduay: Idem. Logogrifo. —Lola de las Dispesas: Idem. lo rombo. —Andal Sellen: La semana entrant ne parlarém. —P. Bosch: La poesia esta versificada ab facilitat, pero l'idea es massa personal y desperta poch interés. —J. R.: Mirarémos de parlarne en un próxim número. —Ciudadá Paco: Insertarémos la sinonimia. —T. Mola: Idem. la mudansa. —Pepet del Carril: Idem. la poesia. —Apt y Broquil: Idem. alguna cosa de lo que 'ns remet. —E. Rosés: Hi aniran dos geroglifichs. —Jo: Publicarémos la poesia. —Mero: Idem. logogrifos. —Lainfla y Bantayet: Idem. logogrifo y conversa. —Dos de Llotja: Idem. logogrifo. —Pepet Simpatich: Idem. ters de silabas. —Patró Aranya: Idem. logogrifo. —J. Cap: La semana pasada ja varem dir algo de la missió de Santa Coloma: mirarémos que 'l *Esquella* que no n'ha dit res ne parli. Las poesias son fluijas: de lo demés insertarémos alguna xarada, pero l'insertarémos de debó.

ANUNCI.

BUSCANT LA FELICITAT
CUENTO FANTASTICH, EN VERS,
per C. Gumá

Forma un quadern de 48 planas en quart, esmeradament imprés sobre paper satinat.

Preu: DOS RALS.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20 y demés principals librerias de Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

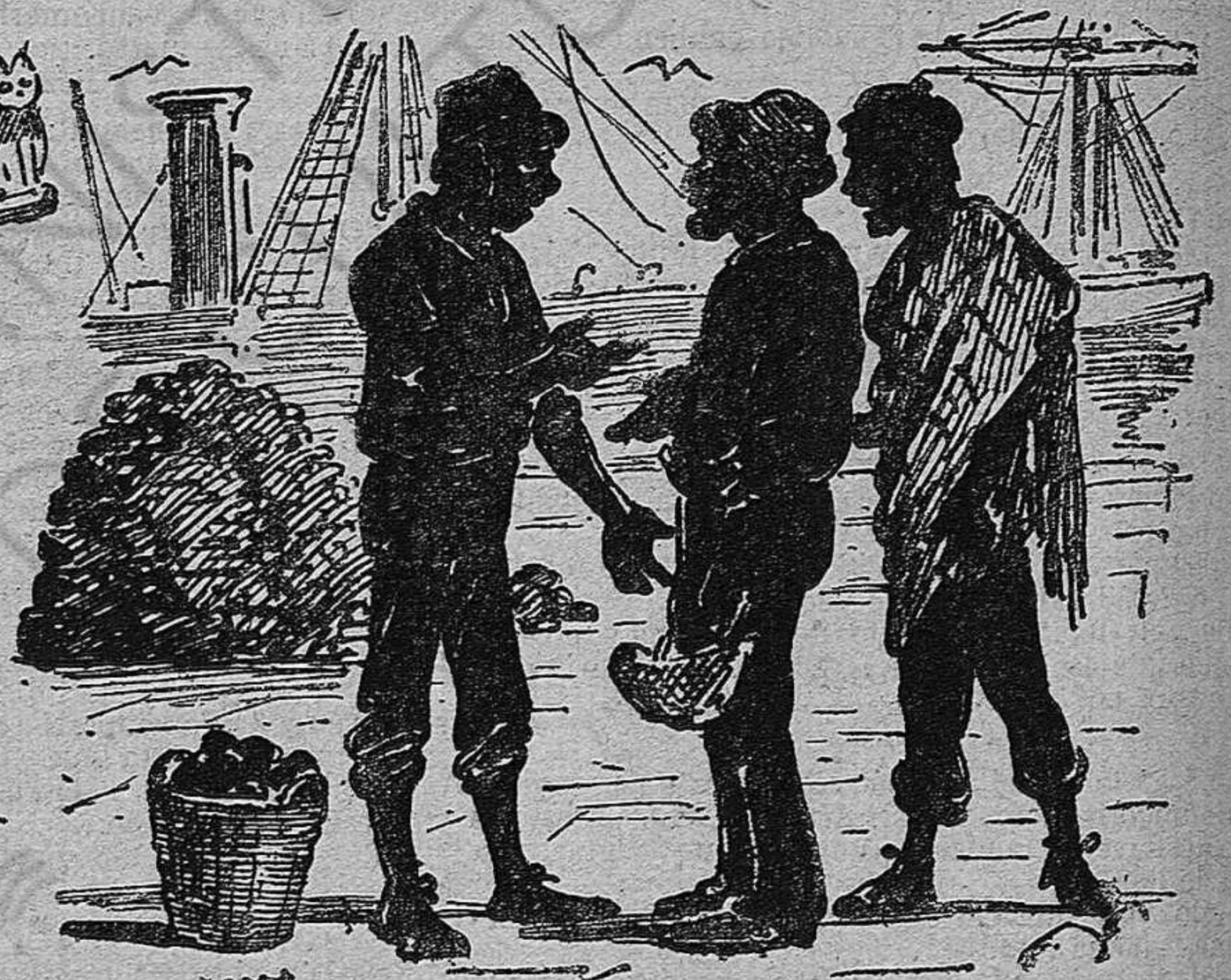
Nosaltres no hém de protestar: las nostras mans de blancas sempre 'u sou.

D' aixó que diuhen de Andalusia, nosaltres nos ne rentém las mans.

De nosaltres tres sí, que no crech que ningú 'u puga sospitar.

—Te dich ab franquesa, Rech, que avuy dia sento tenir aquest ofici per no ser mal mirat.

Ignocents sospitosos.

Un' altra classe de má negra, contra la qual protestan tots los amichs del progrès.